

ærede Medlem for Veile Amts 2den Balgfreds. Desværre maa jeg indrømme, at den er stor; thi det er at gaa ned — sammenlignet med Lands-thingets Forslag — fra 12 Maaneder til 7 $\frac{1}{2}$ Maaned. Jeg forstaar den Løse, som de ærede Forslagsstillere have, saaledes, at de mene, at de Soldater, der, saaledes som Forholdene nu ere ved Fjodfolk, efter at have ligget 6 Maaneder til Tjeneste se en stor Del af deres Kammerater hjemsendes, føle og betragte sig som fuldt uddannede Soldater og derfor føle sig som kun værende tilstede for at gjøre en helt anden Gjerning, nemlig den saakaldte Garnisonstjeneste. Man har troet, at det paa Grund deraf let sker, at de udsattes for mange Fristelser og megen Demoralisation. Det er jo et Spørgsmaal, hvorom Meningerne have været delte, men jeg antager, at Forslagsstillerne have ment, at netop den Omstændighed, at Winterstyrken efter deres Forslag hovedsagelig skulde være inde for at uddannes, vilde bevirke, at den ikke, saaledes som under den nuværende Forudsætning, udsattes for Fristelser og Demoralisation. Der er endvidere fordret af de ærede Forslagsstillere, at der skulde ske en betydelig Indskrænkning af Befalingsmandsleverne. Det er meget store Indrømmelser til Gavn for de personlige Byrder og meget store Indrømmelser ligeoverfor den militære Tjeneste. Man kan ikke være uden store Betænkeligheder ligeoverfor et saadant Forslag, ikke være blind overfor de store Vanstigeligheder, der kunne reise sig deraf; thi det er ganske vist en Opgivelse af en Del af Uddannelsesstiden, det er en Opgivelse af et stort Antal mere udstrakte Gjenindfaldelser, og det er for Winterstyrkens Vedkommende en Opgivelse af den Løse, at de længst liggende. Menige mulig skulde kunne uddannes til at blive en Slags Elite, en Kjerne, hvorom de andre kunde samle sig, medens der nu Sommer og Winter ifkun vil blive uddannet Rekruter. Der vil maaske kunne gjøres den Indvending, at der vil kunne være Fare for, at Krigstyrken ved dette Forslag i Forbindelse med andre fremsatte Lovforslag kunde blive noget formindsket, navnlig for Winterstyrkens Vedkommende derved, at dens fulde Uddannelse først er bleven afsluttet i det andet Aar. Det er naturligt, om en saadan Indvending kommer, men jeg tillægger den dog mindre Betydning. Der turde ikke være nogen Tvivl om, at, dersom dette Forslag vedtages, saaledes som det er indbragt af de ærede Medlemmer, vil der med Nødvendighed hengaa flere Aar, inden det kan betragtes som fuldt gennemført, og det vil være sandsynligt, at, naar det først engang er vedtaget, ville dets Hovedpunkter komme til at bestaa i mange Aar. Men i Aarens Løb vil med Befolkningens Tilvæxt og ved en forstandig Udbedelse af Fjodfolkets Rekruter utvivlsomt disses Antal være steget saa meget, at, dersom der paa

dette Punkt er indløbet Feil, ville de fuldstændig rette sig selv i Aarens Løb.

Ved Siden af disse Ulemper erkjender jeg imidlertid, at Grundlaget for Fjodfolkets Uddannelse er bleven uforandret derved, at den 6 Maaneders Uddannelsesstid ikke er bleven forkortet, og at den uforstyrrede, rolige Udvikling af Rekruternes Uddannelse saa godt som overalt kan finde Sted. Jeg erkjender tillige, at der i Forslaget er givet en væsentlig Forøgelse af Kadreerne som Vederlag baade med Hensyn til, hvad der tabes i Retning af Mandskabets Uddannelse og Mandskabets Føring. Det, som er foreslaaet, er endog saa mere end det, jeg paa mine Meningsfællers Vegne har været med til at anbefale her i Thinget ved 2den Behandling, men jeg erkjender, at Forudsætningerne nu ved dette Lovforslag og dengang ere saa himmelvidt forskellige, at det er mig fuldstændig klart, at, naar der skulde bringes saa stort et Offer lige overfor Befolkningen med Hensyn til Uddannelsen, vilde det være fuldstændig umuligt at kunne høre tilstrækkeligt derpaa, uden at der idetmindste kom en Forøgelse af Kadreerne, saaledes som de Herrer Forslagsstillere nu have foreslaaet. Jeg vilde dog, uagtet dette, have tvivlet om, hvorvidt det Vederlag, der saaledes bydes, virkelig havde været stort nok, hvis jeg ikke i de 7 Aar, hvori der har været Hærslovskrevision, havde set et Faktum, som jeg vel tør nævne her; fordi jeg selv aldeles ingen Andel har deri, og fordi, naar jeg udtaler en Ros deraf, Intet deraf tilkommer mig, men som jeg ogsaa tror at burde nævne, for at der dog under denne Hærsvisions Behandling kan lyde et fuldttonende Vidnesbyrd om mine fraværende Kammeraters Gjerning i de Aar. Det Faktum, jeg vil nævne, er det, at efter min Overbevisning er det Hærens Befalingsmænd af alle Grader og alle Raaben, som i de 7 magre Aar, der ere gaaede, trods den store Usikkerhed, der har været, trods at Manglerne ere flegne, dog ved deres trofaste Gjerning have været istand til at holde Hæren ilive, og nu have banet Veien for, at, dersom vi faae en Organisation, den da ogsaa kan gennemføres. Det er Kjendskab til dette Faktum, der bibringer mig denne Overbevisning, at ogsaa Befalingsmændene trods de større Pligter, der paalægges dem, hvis Lovforslaget vedtages, og trods det større Ansvar, der ogsaa paalægges dem, fremdeles under den nye Lov ville bevare den samme Aand, ville have baade Evne og Villie til at opfylde de større Pligter og bære det større Ansvar. Det er af den Grund, at jeg efter moden Overveelse er kommen til den Slutning, at, hvor store Indrømmelser der end forlanges af Forslagsstillerne, kan og bør man uden Frygt se bort deraf; thi om der end offres Meget, er der dog i mange Henseender vel ikke givet rigeligt Veder-